

Rituals en els bateigs

Premià de Mar

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Premià de Mar

Coordenades:

Latitud: 41.48947
Longitud: 2.35677
UTM Est (X): 446305
UTM Nord (Y): 4593295

Classificació

Número de fitxa 08172 - 139
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Costumari
Estil / època: Contemporani
Segle XX
Estat de conservació Dolent
Notes de conservació: aquest costum ja no es realitza, però s'ha publicat.
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés Sense accés
Ús actual: Sense ús
Titularitat Pública
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dv., 16/04/2010 - 02:00

Descripció

Joan Gómez (1989) explica un costum relacionat amb els bateigs durant la postguerra a Premià que ell mateix va viure en persona: "Els diumenges a les cinc de la tarda, en sortir de doctrina, començava l'acte litúrgic de passar per les aigües baptismals els nounats de la població. Acabada la cerimònia, la llevadora

sortia de l'església amb criatura en braços, acompanyada de pares, parents i amics. Fora els esperava una gran munió de canalla amb els crits repetitius "és viu, és viu" I com a premi els padrins, pares i convidats ens tiraven grapats de confits i caramels, peces de deu, de cinc cèntims i, entremig, alguna pela rúbia. La criatura era passejada per la població. Sortien en comitiva parents i amics des de l'església fins a la casa del nounat ... Cantant o repetint "tireu confits, tireu confits, que són podrits; tireu vellanes, tireu vellanes que són torrades (o que són corcades (?); si no en tireu el nen (o la nena) es morirà, i es tornava a repetir és viu és viu, volem pessetes que són rossetes, volem pessetes que són rossetes... Si les tirades eren magres, per incitar als familiars cridàvem: és mort, és mort, és mort ... Fins que per fer-nos callar tornaven a tirar quelcom, i com que aquesta seqüència s'esdevenia a darrera hora, ja arribats davant la casa i els tiraires o convidats, amics i família ja havien acabat les municions i/o les llatinades, s'arribava al que en dèiem la traca final o l'escura butxaques, on escuràvem les butxaques a favor dels que amb corredisses i picabaralles ens disputàvem els fruits del bateig, arplegant al final alguna grossa que a manca de ferralla sortia de les butxaques ja esgotades pels crits i la tabarra que no els deixava iniciar el convit en pau. Quan un bateig era bo o de persones benestants ja s'esperava, i si la recollida ens havia omplert les butxaques se'n parlava durant molt de temps...".

Bibliografia

COLL, Ramon i MODOLELL, Josep M. (1999). Llegendes, tradicions i fets de la Serralada de Marina: apunts sobre etnografia del Maresme. Oikos-Tau. Vilassar de Mar, pàgs. 144-145. GOMEZ VINARDELL, Joan (1989). Costumari premianenc. Pàgina de reculls etnològics. Dins Joves de Sant Cristòfor, núm. 5. Premià de Mar, maig de 1989, pàg. 12.